

підвищення стимулюючої ролі соціальної податкової політики країни.

Список використаних джерел:

1. Артеменко Ю.А., Вертелецька Я.Ю. Проблеми реформування податкової системи України / Ю.А. Артеменко // Економіка і регіон. – 2013. – №2(17). – С. 119-121.
2. Борецька Н.П. Соціальний захист населення на сучасному етапі: стан проблеми. Монографія / Н.П. Борецька. – Донецьк: Янтра, 2011. – 352 с.
3. Прокопенко О.А. Вдосконалення податкових інструментів в умовах трансформації соціально-економічної системи // Методологія сучасних досліджень в політиці, економіці та соціальній сфері: Матеріали Першої міжнародної науково-практичної конференції вчених, студентів і практиків / Голов. ред. В.В. Шконда. – Донецьк: Норд-прес. 2011. – С. 418-424.
4. Мельник П.В., Тарангул Л.Л., Воронова Л. К. Реформування системи сплати податків та зборів з урахуванням міжнародного досвіду: зб. наук. Праць за матер. наук.-практ. круглого столу, 5 жовтня 2013 року. – К.: Алерта, 2013.– С. 162.

Літовська А.І.

студентка,

Науковий керівник: Храпко І.Є.

асистент кафедри фінансів,

Буковинський державний фінансово-економічний університет

РОЛЬ ДЕРЖАВНОЇ КАЗНАЧЕЙСЬКОЇ СЛУЖБИ У ЗДІЙСНЕННІ ДЕРЖАВНОГО ФІНАНСОВОГО КОНТРОЛЮ

На даний час питання забезпечення ефективного використання державних фінансів посідає чи не найважливіше місце серед питань покращення економічного розвитку України. Використання бюджетних коштів в Україні часто супроводжується фінансовими зловживаннями. Попередження бюджетно-фінансових зловживань та злочинів, покращення фінансової дисципліни є одним із шляхів ефективного функціонування державних фінансів. Головну роль в даному напрямку діяльності є реалізація державного контролю, зокрема казначейського фінансового, здійснення якого забезпечується Державною казначейською службою України, а отже

визначення її ролі у процесі контролю витрачання бюджетних коштів набуває значної актуальності.

Завдання органів Державної казначейської служби України у здійсненні державного фінансового контролю досліджували В. Башка [2], С. Лондара [3], А. Маслова [4], А. Черепа [6], С. Теленика [7].

Метою даного дослідження є визначення ролі Державної казначейської служби України у здійсненні контрольних функцій у сфері державних фінансів України.

Державний фінансовий контроль – одна з найважливіших функцій державного управління. У широкому розумінні державний фінансовий контроль – це встановлена законодавством діяльність органів державної влади і управління всіх рівнів з виявлення та попередження:

- помилок і зловживань в управлінні державними грошовими та іншими матеріальними ресурсами, а також контроль за використанням у господарській діяльності об'єктів державної власності;

- порушення фінансово-господарського, зокрема бюджетного, законодавства;

- недоліків організації системи управління фінансово-господарською діяльністю державних органів, підприємств та організацій [5].

Державний фінансовий контроль поділяється на попередній, поточний та наступний, так як операції які здійснюють бюджетні установи потребують на всіх етапах їх виконання. Відповідно кожного року всі організації, що отримують фінансування з державного бюджету, проходять попередній, поточний та наступний контроль за цільовим використанням коштів. Попередній та поточний контроль здійснюється через особові рахунки територіальних органів Державного казначейства. Попередній контроль проводиться на стадії звірки відповідності планових кошторисних призначень відповідним лімітам бюджетного фінансування та поточного контролю, який здійснюється на стадії фінансування витрат з особових рахунків бюджетотримувачів за платіжними документами після перевірки відповідних документів, що підтверджують достовірність видатків в межах кошторису [8].

Контроль здійснюється з моменту перерахування коштів міністерствам і відомствам і до моменту зарахування їх на рахунки

підприємств і організацій. Рахункова палата України відповідно до закону здійснює попередній та наступний контроль, а Державна контрольно-ревізійна служба України – наступний. Отже, важливість виконання контрольних функцій Державного казначейства полягає у здійсненні поточного контролю за операціями з бюджетними коштами, що є виключним правом саме цього органу контролю.

Проте, на сьогодні, виходячи із існуючої законодавчо-нормативної бази, контроль з боку органів Державної казначейської служби по відношенню до дохідної частини бюджетів здебільшого можна визначити як попередній, так як для попередження незаконних дій по зарахуванню надходжень до бюджетів органи Державної казначейської служби України здійснюються роботи із встановлення належності тих чи інших видів надходжень до конкретного бюджету [1].

При реєстрації та обліку бюджетних зобов'язань органами Державної казначейської служби здійснюється перевірка відповідності напрямів витрачання бюджетних коштів бюджетному асигнуванню, паспорту бюджетної програми (у разі застосування програмно-цільового методу у бюджетному процесі). В такий спосіб, на даному етапі контролюються відповідність бюджетних зобов'язань бюджетним асигнуванням, відслідковується фактична наявність бюджетних коштів для можливості взяття нових зобов'язань, обліковуються нові зобов'язання та їх наслідки для прогнозу відтоку наявних коштів з єдиного казначейського рахунку [7].

Проте ефективна реалізація контрольних функцій Державною казначейською службою в повному обсязі можлива лише при дотриманні загальних принципи фінансового контролю, а саме: законності, об'єктивності, поєднання державних, регіональних і приватних інтересів, розподілу контрольних повноважень, повноти охоплення об'єктів контролем, достовірності фактичної інформації, збалансованості контрольних дій, ефективності та відповідальності. Крім цього для реалізації казначейськими органами своїх контрольних функцій необхідно:

забезпечити своєчасне доведення інформації про здійснення надходжень і витрачання бюджетних коштів на усіх рівнях розпорядників бюджетних коштів;

– залучити відповідальних фахівців органів казначейства до здійснення попереднього фінансового контролю на стадії планування бюджету;

– запровадити систему внутрішнього аудиту в органах казначейства, що сприятиме підвищенню ефективності й результативності діяльності органів казначейства;

– проводити семінари-наради з працівниками бухгалтерських служб розпорядників і одержувачів бюджетних коштів щодо вивчення і роз'яснення законодавчих актів з питань казначейського обслуговування бюджетних коштів та відповідних змін до них;

– розміщувати в засобах масової інформації публікації та коментарі фахівців органів казначейства з актуальних питань казначейського обслуговування бюджетних коштів та результатів проведеного контролю.

Державна казначейська служба України відіграє значну роль при здійсненні державного фінансового контролю, оскільки саме вона реалізовує попередній контроль та поточний контроль, який притаманний саме даному органу виконавчої влади з питань державних фінансів. Постійне здійснення даного контролю дозволяє ефективно акумулювати фінансові ресурси держави, уникаючи їх нецільового використання. Проте невід'ємним елементом реалізації контрольних функцій органами казначейства має стати постійне вдосконалення системи контролю, що забезпечить ефективне виконання бюджетної політики і як наслідок загальний розвиток системи державних фінансів в Україні.

Список використаних джерел:

1. Бюджетний кодекс України від 08.07.2010 № 2456-VI з подальшими змінами // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2010. – №50-51. – С. 572.

2. Башок В.Й. Міжнародний досвід управління бюджетними касовими залишками / В.Й. Башко // Наукові праці НДФІ. - 2008. - С. 28-40.

3. Лондар С.Л., Башко В.Й. Методологічні основи управління фінансовими активами Єдиного казначейського рахунку в Україні // Фінанси України . – 2008. – № 12. – С. 53-65.

4. Маслова А.О. Управління фінансовими ресурсами в системі казначейства/ А.О. Маслова // Держава та регіони: Сер. Економіка та підприємництво. - 2007. - С. 37-41.

5. Панкевич Л. В. Бюджетний менеджмент : навч. посіб. / Л. В. Панкевич, М. А. Зварич, П. Я. Могиляк, Б.І. Хомічак. – К. : Знання, 2006. – 293 с.

6. Череп А. В., Чорна Л.А. Деякі аспекти управління коштами єдиного казначейського рахунку / А. В.Череп, Л.А. Чорна // Економічний простір. – 2009. – № 26. - С. 15-17.

7. Теленик С.С. Особливості казначейського контролю у сфері виконання місцевих бюджетів в Україні С.С. Теленик // Електронне наукове фахове

видання Харківського національного університету внутрішніх справ.- 2011 – № 1. С. 1012-1018. - [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.nbuiv.gov.ua/e-journals/FP/2011-1/003-010-2011-1-contents.pdf>.

8. Офіційний сайт Державної казначейської служби України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://treasury.gov.ua>.

Петрів Н.Д.

студентка,

Науковий керівник: Кміть В.М.

кандидат економічних наук, доцент,

Львівський національний університет імені Івана Франка

ПОДАТОК НА ПРИБУТОК ПІДПРИЄМСТВ ЯК ДЖЕРЕЛО НАПОВНЕННЯ ДЕРЖАВНОГО БЮДЖЕТУ УКРАЇНИ

Доходи бюджету – це основна фінансово-економічна категорія бюджетного процесу, яка характеризує вилучену й розподілену частину валового внутрішнього продукту. Доходи бюджетів утворюються за рахунок сплати фізичними і юридичними особами податків, зборів та інших обов'язкових платежів, надходжень з інших джерел, встановлених законодавством України.

Податки – фіскальне джерело наповнення бюджету, і, як свідчить вітчизняна практика – це основне джерело наповнення бюджету, тож держава постійно намагається вдосконалити механізм справляння податків з метою забезпечення стабільних надходжень до бюджету та стимулювання розвитку національної економіки.

Обрана тема є досить актуальною в наш час, оскільки, податок на прибуток є одним із найбільших бюджетоутворюючих податків, що стягуються з юридичних осіб. Враховуючи дефіцит Державного бюджету України і фінансові труднощі держави, то питання збільшення збалансованих надходжень до бюджету, які враховують інтереси суб'єктів господарювання, носить пріоритетний характер.

Податок на прибуток підприємств належить до загальнодержавних податків. За своєю економічною суттю він є прямим податком, його розмір прямо залежить від розміру прибутку платника. Це пропорційний податок, тому що передбачає оплату однакової суми з кожної одиниці оподаткування [1, с. 140].